

Andana
editorial

El cementeri d'arbres de Nadal ha estat guardonat amb el I Premi de narrativa juvenil Ciutat de Picassent, a proposta del jurat integrat per Txema Sanz Esteban, Jéscica Fortuny Marzo i Ricard Peris Ferrís.

Picassent

I Premi de narrativa juvenil
Ciutat de Picassent

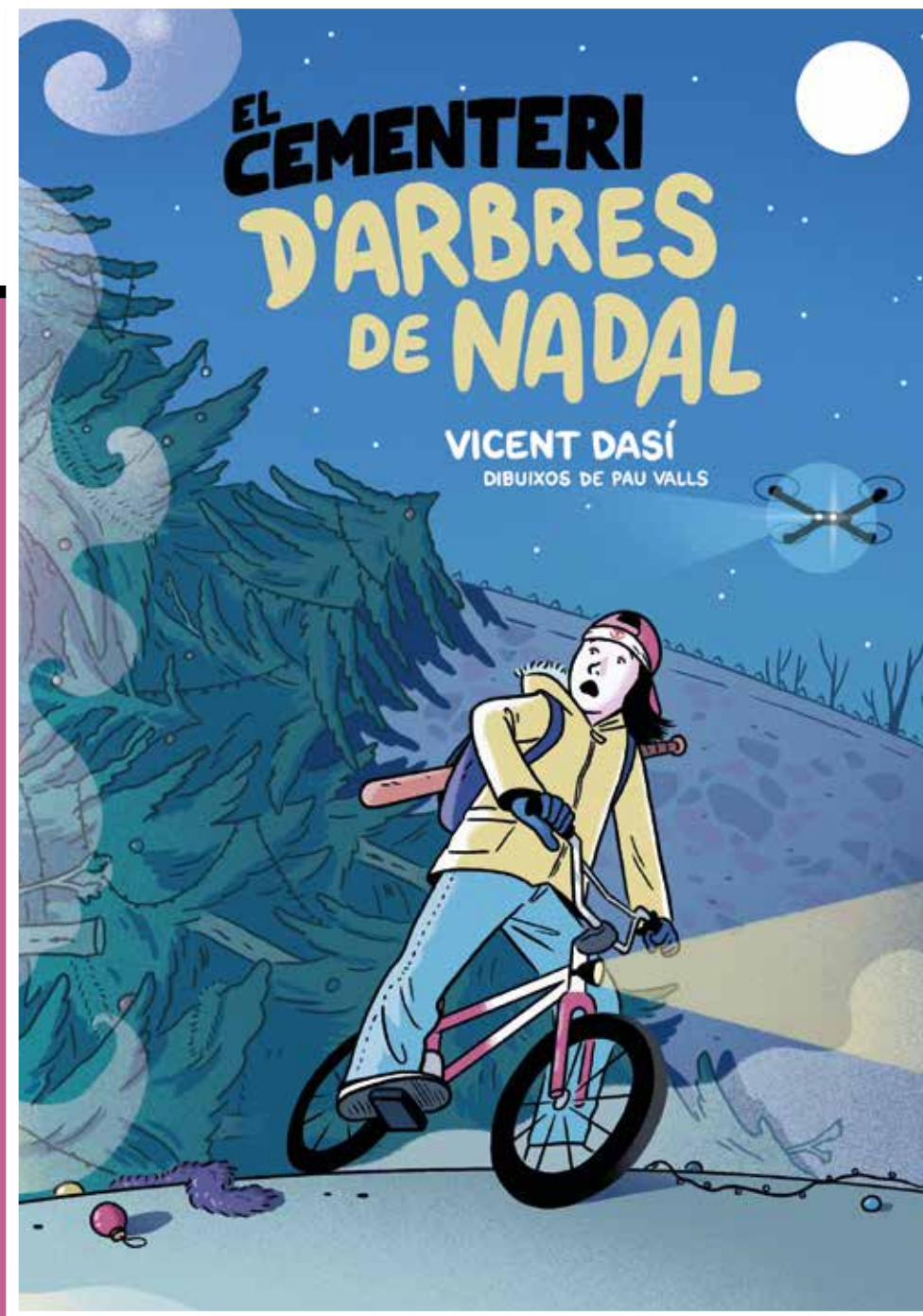

© Vicent Dasí
© Il·lustració: Pau Valls
Assessorament lingüístic: Josep Alapont
© Andana Editorial
Aureli Guaita Martorell, 18
46220 Picassent
andana@andana.net - www.andana.net
Tlf. 962 48 43 82

1a edició: octubre, 2022
ISBN: 978-84-18762-53-6
Dipòsit legal: V-2618-2022

Imprès a la UE

Prohibida la reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquest llibre en cap forma ni per cap mitjà sense l'autorització escrita de l'editor. Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra podeu adreçar-vos al CEDRO (www.conlicencia.com; 917 02 19 70 / 932 72 04 47). Tots els drets reservats.

Dedicat a Joel i Arnau (The Ikigai Brothers)

«Just because I cannot see it,
doesn't mean I can't believe it!»

JACK SKELLINGTON

The Nightmare Before Christmas

TIM BURTON

El Monstre dels llums sense ànima

Feia dies que havien acabat les vacances de Nadal. Tot i que les lluminàries multicolors, pendents de ser retirades, encara s'encenien puntuals per tots els carrers del poble, quan arribava el capvespre.

No sabia dir molt bé per què. Però passava cada any.

Potser la companyia elèctrica, cosa molt improbable, tenia el detall de regalar a l'ajuntament un *bonus* especial. O potser era que algú s'oblidava, simplement, de prémer l'interruptor. Ves a saber. La qüestió important, en definitiva, és que aquella il·luminació extra, fora del termini nadalenc, no brillava ja, ni de bon tros, amb aquell esplendor vital que a tots enlluernava mentre duraven les festes.

Com si foren iogurts caducats, aquelles bombetes decoratives només gotejaven ara una trista luminescència passada de data. Un dèbil fulgor, mancat de vida, que gota a gota feia créixer, sobre les voreres i baix dels fanals, un inquietant espècimen de boira policromada. Una criatura infralumínica, en realitat, dotada amb propietats fantasmagòriques, una vegada completava la seua gestació.

Aleshores era capaç de sobrevolar xemeneies i antenes de televisió per a buscar, a l'emparedat de la nit, humans incauts a qui semblar la més dolenta melancolia.

El Monstre dels llums sense ànima. Així l'anomenaven els infeliços que tenien notícia de la seua maleïda existència.

1. *El pont de l'avinguda Poe*

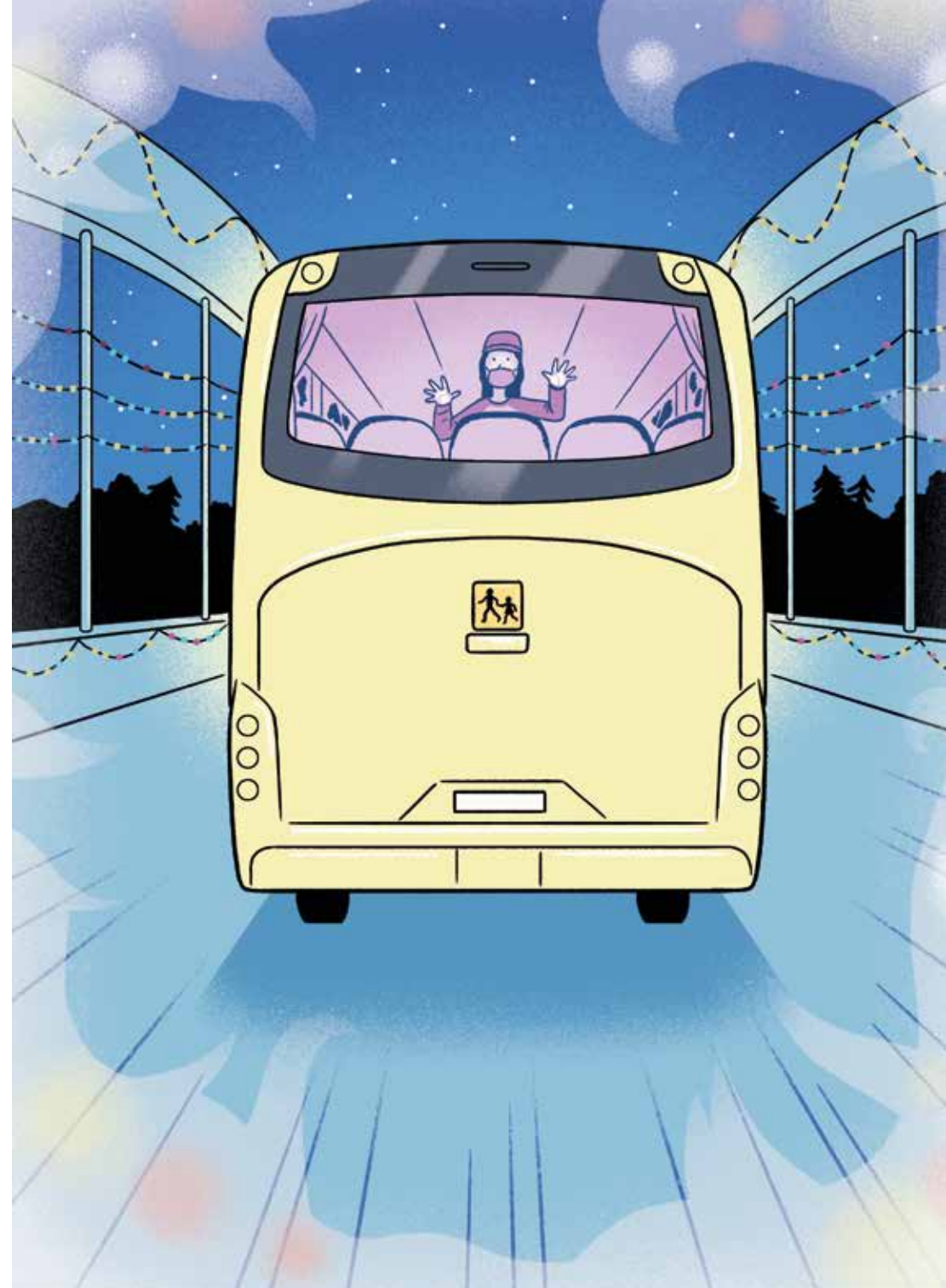

El bus nocturn de l'institut va agafar el pont penjant de l'avinguda Poe. A l'altra banda del riu, l'obscuritat dels afores de Frosty Hollow amagava la carretera que puja a les urbanitzacions de la muntanya. Els pneumàtics davanters a penes havien iniciat el seu recorregut vint metres sobre l'aigua, quan Ginkgo Avet Murakami va regirar-se bruscament des de l'última fila. Tot seguit va agenollar-se al seient i en la mateixa acció plantà les mans amb força en la lluna del darrere. Només la mascareta quirúrgica de la xiqueta, que cobria per complet nas i boca, era testimoni del rictus de terror que tenallava l'expressió de la seua cara. Ella no sabia què dimonis era

allò. Però el Monstre dels llums sense ànima els empaïtava a tota velocitat.

Com si el cos vaporós d'aquella bèstia insòlita haguera adoptat la forma d'un enorme drac assassí, una immensa columna horitzontal, composta d'espurnes i fum, serpentejava ansiosa l'aire sobrevolant l'asfalt. En el seu interior centellejaven, reverberats, els colors elèctrics de les garlandes nadalenques que insistien d'adornar, fora de temporada, els arcs i els tirants del pont. S'hi acostava ràpidament. Quasi estava a tocar del bus, quan tot d'una s'obriren en el seu rostre amorf el que semblaven ser dos ulls. Grans. Rodons. Rojos. Eren els reflexos dels fars posteriors del vehicle escolar. Ja el tenien al damunt!

Ginkgo va es va girar amb rapidesa per alertar a la resta, però no en va ser capaç. Víctima de tan horrible sorpresa, la xiqueta havia entrat en estat de xoc. Com si estiguera protagonitzant el seu propi malson, no podia articular cap paraula per més que ho intentara. El bus, a més a més, anava quasi buit. Aquell capvespre de divendres, de fet, només portava un grapat dels Tocats de l'Ali; el grup d'alumnes a qui passava consulta a última hora de la setmana l'Alícia Cúper, psicòloga titular de l'institut.

Repartits al llarg del corredor, i ben escarxofats als seients assignats, viatjaven Kim Remei, Valerie Anne, Maggie «WakeUp» Johnson i els bessons King i Kong. Cap d'ells no va adonar-se de la mirada aterrida de Ginkgo que, emmordassada per la por, tornà a girar-se cap enrere des del seu lloc.

De la mateixa manera que els fantasmes traspassen les parets a les pel·lis, aquella criatura inclassificable havia travessat la lluna del darrere de l'autobús amb el cap. La resta del cos s'estremia fora com la cua amputada d'una sargantana gegant. Encara amb els llavis cosits pel pànic, Ginkgo es tombà de nou cap als companys buscant ajuda. Però ningú, tampoc el conductor, semblava apercebre's de res. És que només ella podia veure el que passava? És que només ella podia sentir el panteix accelerat d'aquella cosa?

La xiqueta es va capgirar per última vegada. Un nas fumejant i viscos, de la grandària aproximada de dos balons de bàsquet, l'ensumava a menys d'un pam. Incapaç de reaccionar, al cervell curtcircuitat de la xiqueta li pegà per pensar que feia mesos que ningú no se li havia acostat tant. Llevat del pare, és clar.

–Ni portes mascareta, ni respectes la distància mínima de seguretat –la seua desesperació va parlar per ella–. Què ets?

En condicions normals, faria estona que el Monstre dels llums sense ànima s'hauria fet amb la víctima seleccionada. I ja estaria, sens dubte, buscant-ne una altra on dipositar la seua llavor de tristor negra. Tanmateix, per alguna estranya raó, mentre el bus transitava ja per la meitat del pont penjant, el drac assassí va parar-se en curiositat a inspeccionar els ulls de Ginkgo.

No és que li xocara l'exòtica combinació de la forma ametlada dels ulls amb l'iris verd. El que li interessava era alguna cosa intangible que havia vist a l'interior. Alguna cosa que se li resistia i que no era capaç d'identificar. Com quan tens a la punta de la llengua la lletra d'una cançó i no hi ha manera de recordar-la.

Amb un sobtat gest d'impaciència, el drac assassí va alçar la mirada i observà a través de la lluna davantera de l'autobús. El pont s'acabava i amb el pont... El temps. En una dècima de segon però, un llampec inspirador va recordar a la bèstia la lletra de la cançó. Sí. Ho tenia. I va esbossar aleshores un somriure macabre de complicitat. Com si aquella escena esgarrifosa formara part d'un musical i de colp i volta anara a posar-se a cantar.

No era cantar, tanmateix, allò que el monstre havia vingut a fer. Així que sense més demora, va obrir fins al límit la gola i emeté un rugit que només la xiqueta

semblà sentir. A continuació, tot va passar en un tres i no res.

La criatura estava a punt d'empassar-se el cap de Ginkgo quan la branca d'un àlber negre, sacsejada des de l'altra vora del riu, va colpejar la finestra lateral de la xiqueta. No va causar cap desperfecte en el vidre, però el toc va ser suficient per desconcentrar la fera, que de manera instintiva va tombar la cara a un costat.

En només un segon el bus va creuar el riu, aparegué de sobte l'obscuritat dels afores del poble, i el Monstre dels llums sense ànima, de la mateixa manera que els fantasmes traspassen les parets a les pel·lis va travessar la lluna del darrere de l'autobús per a quedar-se impotent a l'extrem del pont.

«Un monstre que tem l'obscuritat?», va preguntar-se Ginkgo abans de deixar-se caure com un sac sobre el seient.

2. *La nota de Jim Hopper*

La primera cosa que va fer en baixar del bus nocturn de l'institut fou llevar-se la maleïda mascareta. La segona, agafar aire. Fresc. Els fars posteriors del vehicle escolar, grans, rodons i rojos, es feren cada vegada més menuts i imprecisos, fins a fondre's finalment en l'obscuritat de la carretera de muntanya que baixava cap a Frosty Hollow.

Com que la casa de Ginkgo Avet Murakami estava situada al capdamunt de la urbanització més allunyada, les normes de seguretat anticontagi havien determinat que l'última parada fora sempre la seua. També que la xiqueta seria la primera a pujar-hi; a més de tindre assignada, per a ella sola, tota la fila del darrere.

El carrer estava desert i feia un fred que pelava. A penes il·luminats pels fanals públics, hi havia un parell de cotxes solitaris aparcats al costat de les voreres. Entre les rodes i els rastells un vent gelat arremolinava munts de pinassa.

Quasi devien ser les nou del divendres i pràcticament no es veien finestres amb la llum encesa. Es notava que ja havia passat Nadal. La majoria dels xalets eren segones residències de famílies que, acabades les festes, tornaven a les seues vides de ciutat.

Li tremolaven les mans i no era per la fredor glacial de l'ambient. «Què dimonis era aquell dimoni? I per què semblava que la resta no l'hagueren vist ni sentit?» Mirant nerviosa en totes direccions, Ginkgo aconseguí traure de la butxaca de l'anorac la clau de casa. Amb prou faenes va obrir el reixat de la tanca i amb pas atropellat creuà el jardí davanter.

Com era normal, el pare no hi era. Vull dir que era normal que no hi fora, quan ella arribava, perquè el pare sempre estava treballant. El que sí que trobava a faltar cada dia quan hi arribava, si més no des de l'últim any i mig, era la mare. Molt. La trobava molt a faltar. Tot i que aquell dia la xiqueta també va trobar a faltar alguna altra cosa. Els llums de Nadal amb què la seua família decorava el porxe de la façana.

Quan se n'havia anat al migdia a l'institut, les garlandes lluminoses encara penjaven entre les columnes. El pare devia haver tornat en algun moment de la vesprada i les devia haver retirat totes.

En efecte. Cinc caixes de cartó esperaven a Ginkgo repartides a un costat i l'altre de la porta. I enganxat, just baix de l'espillera també una nota adhesiva, mida quartilla. El pare no es refiava gaire dels «whatsapps, ni rotllos d'aquests», com ell deia. Així que acostumava a deixar notes adhesives com aquella, per a fer arribar a la seua filla missatges amb instruccions i tasques de tota mena.

Hola, Tresor!

- 1) Espere que haja anat tot bé amb l'Ali.
- 2) Treballaré a temps complet tot el cap de setmana, però espere poder pujar alguna estona.
- 3) He replegat tots els llums. També l'arbre. A l'estora de la xemeneia he deixat els adorns, les boles i tota la resta perquè ho ordenes en caixes quan pugues.
- 4) He anat a comprar. Vaig oblidar a la roba bruta la llista que vares fer, però crec que més o menys està tot a la nevera i al rebost.
- 5) Faràs el teu famós assortiment de maki, *please*?
- 6) Al microones tens mitja pizza per sopar.
- 7) Queden prohibides les *festukis* salvatges.

- 8) També les no salvatges si hi ha xics.
- 9) Recorda telefonar-me abans de gitar-te (si no contestes és que no puc). I posa l'alarma!
- 10) Et vull. Junts ho aconseguirem.
- 11) Et vull més del que ningú pot voler algú.
- 12) Ho saps, veritat?

Signat:
Jim Hopper
(Hawkins Police Chief)

La xiqueta va somriure en adonar-se del pseudònim que el pare havia triat per a l'ocasió. Per uns segons (els trenta segons fugaços que havia dedicat a llegir la nota), havia aconseguit llevar-se del cap allò del monstre fantasma que quasi se l'empassa al bus. Sí. Calia reconèixer que de tant en tant aquell home tenia el seu punt. Tanmateix, acabada la nota, aquella incontrolable tremolor nerviosa va tornar a apoderar-se del seu cos a força d'un nou esglai.

Un brunzit molest, com el d'un insecte gegant quan vola, havia començat a esquinçar el silenci just a la seua esquena. I quan d'aquell brunzit estrany va emergir de sobte una veu metàl·lica, Ginkgo feu un bot tan gran que quasi trenca amb el cap el sostre del porxe.

–*Good evening, my dear* –havia xiuxiuejat la veu.

3. *La finestra indiscreta de Kili Krilin*

Per a sobreposar-se a l'esglai de la veu metàl·lica xiuxiuejada al seu darrere, Ginkgo s'havia assegut a les escales que pujaven al porxe. Tot seguit s'havia llevat la gorra roja dels Hiroshima Toyo Carp i havia deixat anar, amb una gran espiració, bona part dels nervis que encara tenia a flor de pell.

A l'altura dels ulls, un artefacte de plàstic negre amb forma d'aranya flotava sobre l'aire. El sostenien quatre aspes que giraven sense parar com si foren ventiladors i emetia, efectivament, un brunzit tan molest com el que emetria un insecte gegant quan vola. Era el dron de Kili.